கோவிந்தா! கோவிந்தா!

Dr. V.V. ராமானுஜம்

புரட்டாசி சனிக்கிழமைகளில் காண்பதும் கேட்பதுமான காட்சி ஒன்று: சிறுவர் சிறுமியர்கள் திருமணிட்ட (நாமம் போட்ட) ஒரு பாத்திரத்தைக் கையிலேந்தி வீடுவீடாகச் சென்று எழுப்பும் கூப்பாடு।

வெங்கடேசப் பெருமாளுக்கு ஒரு கோவிந்தம் போடுடா... **கோவிந்தா! கோவிந்தா!**... அலமேலுமங்கத்தாயாருக்கு ஒரு கோவிந்தம் போடுடா— **கோவிந்தா! கோவிந்தா!**...கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனம் அவர்கள் கையிலுள்ள பாத்திரங்களை அரிசியால் நிரப்பிவிடுகிறது.

கதை நிகழ்த்தும் பாகவதர் தம்முன் குழுமியுள்ள பக்தர்களை அழைக்கிறார்। கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனம்— உடனே எதிர்குரல் எழுகிறது **கோவிந்தா ! கோவிந்தா !**—இது ஆத்மார்த்தம்.

பாமரர்கள் நடுவே கோவிந்த நாமம் இகழ்ச்சி தோற்றவும் சொல்லப்படுகிறது. கைப்பொருளை இழந்தவன் ஒருவன் தேடியும் காணாமல் நசையற்று, "அது கோவிந்தா ஆய்விட்டது; என்னும் தன்னையும் விட வேண்டியதுதான்" என்பது காதில் விழுகிறது. இன்னொன்றும் உலகவழக்கில் உள்ளது கேட்கலாம்—ஏமாற்றமடைந்த ஒருவன், "அட! அவன் நாமத்தைப் பெரிசா கொழச்சுப் போட்டுட்டாண்டா" என்பதை· இங்கு நாமம் என்பது நாமணியும் திருமண்காப்பை. *நெற்றியுள் நின்று என்னையாளும் நிறைமலர்ப் பாதங்கள் சூடி என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்ரேஸரர்கள் அணியும் திருமண்காப்புக்கு இப்படி ஒரு இகழ்ச்சியா? என்ன பாபமிது?

அருளிச்செயலில் எடுக்கப்பட்ட ஒரு கதை கொண்டு "கோவிந்தா" ஆவதை விளக்குவோம்.

> **மொய்த்தவல் வினையுள்நின்று மூன்றெழுத்துடையபேரால்**
> **கத்திரபந்து மன்றே பராங்கதிகண்டு கொண்டான்**

என்பது **திருமாலையின்** 4-ம் பாசுரத்தின் முற்கூறு. மாபெரும்பாபியான கத்திரபந்து (க்ஷத்ரபந்து) மூன்றெழுத்துப் பெயரைச் சொல்லி— **கோ-விந்-தா** என்று சொல்லி— பரமபதம் பெற்றான்.

க்ஷத்திரபந்து என்பான் மிகவும் கொடியவன். பிறரைத் துன்புறுத்துவதே அவன் போதுபோக்கு. அவன் வாழ்ந்த கானகத்துக்கு ஒருநாள் ஒரு முனிவர் வழிதவறி வந்துவிட்டார். நல்ல வெயிலில் பெருந்தாகத்தால் உந்தப்பட்டு அங்கிருந்த குளம் ஒன்றில் நீரருந்த இழிந்தவர் அதில் விழுந்துவிட்டார். இதைக் கண்டிருந்த க்ஷத்திரபந்து ஏதோவொரு நல்வினைப்பயனால் தூண்டப்பட்டவனாய் அந்தப் பெரியவரைக் கரைசேர்த்து உண்ண உணவுதந்து ஆச்வாஸப் படுத்தினான். இதனால் மகிழ்வுற்ற அந்த முனிவர் "எனக்குப் பேருபகாரம் பண்ணிய புண்ணியன் நீ யார்?" என்று அன்புடன் வினவ, பந்துவும் தன்னைப்பற்றி ஒளிக்காமல் எல்லாம் சொல்ல, முனிவரும், இவனைத் திருத்தவேணும் என்று பல நன்மொழிகளைச் சொல்லியும் அவனைத் திருத்த முடியாது என்று கண்டு "நீ யாது செய்தாலும் எப்போதும் கோவிந்தா! கோவிந்தா! என்று என்று சொல்லிக் கொண்டே செய்வாயாக" என்று சொல்லிப் போயினர். இவனும் ஸதா கோவிந்தன் பேரைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்ததினால் பாவச் செயல்களைச் செய்தானாயினும் நாளடைவில் திருந்தி நற்கதி பெற்றான். அவன் பெற்றது *மீட்சியின்றி வைகுந்த மாநகர் என்கிறபடி மறுபடி இந்த லோகம் வராதபடியான பேறு. வைகுந்தத்தில் "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய முபைதி" என்கிறபடி எம்பெருமானுடன் ஸாம்யம் பெற்று "கோவிந்தா"வாகவே ஆயினன். இந்தக் கதையில் காட்டப்பட்ட உயரிய வேதாந்தார்த்தம் பாமர வழக்கில் அநர்த்தமானதாகத் திரிந்துவிட்டது. அந்தோ! பரிதாபம்!

இப்படியே "நாமம் போடும்" விஷயமும். திருமண்காப்பை 'நாமம்" என்று உலகவழக்கில் சொல்லுவது ஏன்? எம்பெருமானுடைய த்வாதச (12) திருநாமங்களைச் சொல்லி உடம்பில் உசிதமான இடங்களில் திருமண்காப்புகளை (ஊர்த்வபுண்ட்ரம்) இட்டுக் கொள்வதால் ஒவ்வொரு திருமண்காப்பும் பகவானின் ஒரு திருநாமத்தையுடையதாகும். "கேசவன்தமர்" என்ற திருவாய்மொழியின் ஈட்டு ப்ரவேசத்தில் எம்பார் ஸாதிப்பாராகக் காணும் வாசகம்; "ஆழ்வார் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஆனேன் என்கிறார். வைஷ்ணவத்வ சிந்நமிறே திருத்வாதசநாமம்" என்பவை ஸமாச்ரயணத்தின் போது ஆசார்யன் பண்ணும் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களில் புண்ட்ர ஸம்ஸ்காரமும் ஒன்று. பெருமானுடையவும் பிராட்டியுடையவும் பன்னிரு திருநாமங்களைச் சொல்லி சிஷ்யனுடைய உடம்பில் பன்னிரண்டு இடங்களில் திருமண் ஸ்ரீசூர்ணம் அணிவிக்கிறான். இந்த திருத்வாதச நாமம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வெளி அடையாளங்களில் சிறந்தது, முக்கியமானது. *தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே என்கிறபடி எம்பெருமானுக்கே (பிராட்டியும் ததியர்களும் எம்பெருமானில் சேர்ந்தவர்கள்) ஆளானமைக்கு

அடையாளம். இதனால் இவன் அவைஷ்ணவர்களான வைதிகர்களுக்கும் தேவதாந்தரங்களுக்கும் நஷ்டமாய் விடுவதால் "நாமம் போடுவது" அவர்கள் வழக்கில் பரிஹாஸோக்தியாய் விட்டது. மனிதன் விஷயமாக ஏற்பட்ட வழக்குகள் பொருள்கள் விஷயத்தில் ஆய்விட்டது.

கோவிந்தா என்ற திருநாமத்தின் பொருளையும் அப்பெயரை நமது ஆழ்வார்கள் ஆசாரியர்கள் அநுபவித்துள்ள பாங்கையும் எடுத்துரைக்க எண்ணி இக்கட்டுரையைத் துவங்கினேன். கூடியவரை அருளிச்செயல்களில் வரும் சொற்றொடர்களையே கட்டுரைத் தலைப்பாகத் தருவது அடியேன் வழக்கம். பெரியாழ்வார் தமது திருமொழியில் நமக்கு நல்கும் சிறந்த புத்திமதி இக்காலத்தில் அவசியமாகப் பின்பற்றத் தக்கது

நம்பிபிம்பியென்று நாட்டுமானிடப்பேரிட்டால்
நம்புபிம்புமெல்லாம் நாலு, நாளிலழுங்கிப்போம்
* * * * * * *
குலமுடைக்கோவிந்தா! கோவிந்தா! என்றழைத்தக்கால்
நலமுடை நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள்.

உங்கள் குழந்தைகளுக்கு **பிம்பி** என்றும் அதற்கு ப்ராசமாக **நம்பி** என்றும் கிராம முதல்வர்களையிட்டுப் பெயர் வைப்பதில் ஒரு பயனுமில்லை. *பெற்றம் மேய்த்துண்ணும் குலத்தில் பிறந்த என்கிறபடியே கோபகுலத்தில், *ஆயர்குலத்தை வீடுய்யத் தோன்றிய கருமாணிக்கச் சுடராக வந்து தோன்றிய **கோவிந்தன்** பெயரையிட்டழைக்கும் திருவுடையாளாகிய (சீமாட்டியாகிய) அன்னை, எமனுக்கு அஞ்ச வேண்டாம். அவளுடைய உஜ்ஜீவனம் நிச்சயம். தகப்பனும் கூடத்தான்—ஐயம் ஒன்றும் வேண்டாம். கோவிந்தன் பெயர் தாங்கிய பிள்ளையின் அன்னையை நாரணன் தம்மன்னை என்கிறார் ஆழ்வார். திருப்பாவையில் ***கறவைகள்** பாசுரம் கேட்டோர், **நாராயணன்** அவனுக்குச் சிறுபேர் என்றும், கோவிந்தன் பெரும்பேர் என்றும் அறிவர்கள். இதனைப் பின்னர் விளக்குவோம்.

அருளிச்செயலில் இச்சொற்றொடரை இன்னுமொரு இடத்திலும் காணலாம்.

கூட்டிலிருந்துகிளி எப்போதும் கோவிந்தா! கோவிந்தா!
என்றழைக்கும்
ஊட்டக்கொடாது செறுப்பனாகில் உலகளந்தானென்று
உயரக்கூவும்

என்பது நாச்சியார் திருமொழியில் ஆண்டாள் திருவாக்கு; நாச்சியார் எம்பெருமானுடன் கூடிக்களித்து மனநிறைவுடன் கோவிந்தன் பெயரைச் சொல்லக்கேட்ட கிளி, அப்பெயரை அடிக்கடி திருப்பிச் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ந்து அக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்குவதுமுண்டு. ஆனால் இவள் அவனிடமிருந்து பிரிந்த நிலையிலும் கிளி இப்பேரைச் சொல்லுவது இவளுக்கு நலிவையுண்டாக்க, அதைப் பட்டினியிட்ட வாறே, அப்பெயரை இன்னும் உரக்கக் கூவுமாம். "விண்ணப்பம் செய்பவர்கள் (அரையர்) மிடற்றுக்கு எண்ணெயிட்டுப் பட்டினிவிட்டு மிடற்றில் கனமாற்றிப் பாடுமாப்போலே உயரப்பாடுகைக்கு உடலாய் விட்டது" என்று இங்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்யானம் அநுபவிக்கத் தக்கது.

கிளிகள் மட்டுமல்ல; குயில்களும் கோவிந்தனைப் பாடுமிடம் உண்டு.

***கொம்பினார்பொழில்வாய்க் குயிலினம் கோவிந்தன் குணம்பாடும் சீர்** என்பது பெரியாழ்வார் பாசுரம். திருக்கோட்டியூரில் சோலைவாழ் குயில்கள், பசுமேய்க்கும் இடைக்குலமான தாழ்ந்த குலத்தில் வந்து பிறந்து, விவேகமில்லாததால் தாழ்ந்த அவைகளை ரக்ஷிக்கை விரதமாகக் கொண்ட அவனுடைய ஸௌலப்ய குணத்தைப் புகழ்ந்து பாடுமாம். நாச்சியாருடைய கிளி அவன் பாடியதைப் பின்சென்று பாடிற்று. இக்குயில்கள் தாமே அவன் பெருமையைப் பாடாநிற்கும் *இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீரூட்டி என்றபடி தம்மை ரக்ஷித்துக் கொள்ளப் பயிலாத ஜந்துக்களை ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனுமிவன் நம்முடைய ரக்ஷணத்தையும் அவன் பரம் என்று இட்டுவிட்டா இனிதே செய்பவன் என்பது அறியத்தக்கது. *இவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி — பரமபதத்திலிருப்பைக் காட்டிலும் பசுமேய்க் மிடையனை இருப்பே இவனுக்கு இனிதாம். அங்கும் கோவிந் வேஷம் பூண்டு "ட்ரியோ! ட்ரியோ!" என்று கூவிமகிழ்வாரே என்னவோ?

***கோவிந்தன் குழல் கொடூதினபோது** (பெரியா. திரு) என் இடத்தின் ஜீயர் வ்யாக்யானம் — "கோரக்ஷணத்திலே தீக்ஷிதனு அவைகளை மேய்த்து திரியுமவன்; அவை மேய்ந்து வயிறு நிறைந் ஹர்ஷத்தாலே ஸர்வ ஜந்து மநோஹரமாக திருக்குழல் கொண் ஊதினபோது." ஆக இவன் பசுக்கள் வயிறு நிறைந்தால் தன் வயி நிரம்பியதாக எண்ணி மகிழ்பவன். ஆச்ரிதர் குறைதீர்த்து அதனு மகிழ்பவன் என்றதாயிற்று.

கோவிந்தா என்ற பெயரினால், ஸர்வஸுலபன், நீர்மையுடையவன், வாத்ஸல்யம் என்ற நிகரில்புகழ் ப்ரகாசிப்பவன், ஸர்வரக்ஷகன் என்பவை தேறும். இத்திருநாமத்தைப் பெரியாழ்வாரும் அவர் திருமகளுமே தமது பாசுரங்களில் மிக அதிகமாகவைத்துப் பாடுகின்றனர். சிலவற்றை மேலே பேசி மகிழ்ந்தோம்.

கோவிந்த நாமத்தினால் தேறும் ரக்ஷகத்வத்தை மஹாபாரத வரலாறு மூலம் அநுபவிப்போம். ''த்ரௌபதிக்கு ஆபத்தில் புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே! — அவன் தூரஸ்தனானாலும் இதுகிட்ட நின்று உதவும்'' என்பது முமுக்ஷுப்படி ரஹஸ்யத்தில் லோகாசார்யர் திருவாக்கு. பேரோலக்கத்தில், மஹத்தான ஆபத்து வந்தபோது திரௌபதி, ''ஹா கிருஷ்ணா! துவாரகாவாஸா! யாதவநந்தந! நீ எங்குள்ளாய்? இவ்வாபத்தில் அநாதையாய் நிற்கும் என்னை உபேக்ஷிப்பது உனக்குத் தருமா? சங்கசக்ரகதாபாணே! த்வாரகாநிலய! உன்னைப் பற்றின வரை நழுவ விடாத அச்சுதனே! கோவிந்தா! தாமரைக்கண்ணா! உன்னையே புகலாகப்பற்றினேன். என் ரக்ஷணம் உன் பொறுப்பு'' என்று கதறி வெட்கத்தை விட்டு இருகைகளையும் உயரத்தூக்கி அவனைத் தொழுது இறைஞ்சியபோது அவள் மானம் மேலும் புடவை சுரந்ததால் காப்பாற்றப் பட்டது. இது திருநாமபலத்தாலே. ஆனால் அவள் பல பெயர்களைச் சொன்னாளே! கோவிந்தநாமம் ரக்ஷித்ததென்பது எப்படி?

இது கண்ணனுடைய திருவாக்கு !

கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம் |
ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந் நாபஸர்ப்பதி ||

எங்கோ வெகுதூரத்திலிருந்த என்னை க்ருஷ்ணையானவள் (திரௌபதி) கோவிந்தா! ரக்ஷகனே! என்று அழைத்தாளே! அப்போது கிட்ட இருந்து உதவிப் பெற்றிலனே! இந்தக்குறை விருத்தியடைந்த (வட்டிபோட்டுக் கூடிய) கடன் போல் என் நெஞ்சிலிருந்து அகல்கின்றதில்லை. பாண்டவதூதனாய்க் கழுத்தில் ஓலைகட்டிச் சென்று பாரதப்பூசலை விளைவித்து, பார்த்தனுக்குத் தேரோட்டியாக இருந்து இழிதொழில் செய்து 'கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து' என்கிறபடியே தன் அஸாதாரணமான ஆயுதமெதையும் எடாமல் குதிரை செலுத்தும் குச்சிகொண்டே பாரதசேனை அவ்வளவையும் நாசம் செய்து, பகலை இரவாக்கி, பொய் சொல்லி, சூது செய்து, இப்படி ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் செய்து, த்ரௌபதியின் மங்களஸூத்ரம் தங்கும்படி பாண்டவர்களை ரக்ஷித்து அவள்குழலையும் முடிப்பித்தானல்லவா? இவ்வளவு செய்தும் ''வில

லாப ஸ்லாமத்யே'' என்று அவள் கதறியபோது கிட்ட. நின்று விரோதி களைக் களைந்து உதவாதது அவன் மனதில் இன்னும்ன் குறையாகவே யுள்ளதாம். இதுவன்றோ ரக்ஷகனுக்கு இலக்கணம்? அவன் தெய்வத் தேரினின்றும் செப்பிய கீதையில், *கௌந்தேய! ப்ரதிஜாநீஹி-நமே பக்த: ப்ரணச்யதி (9–31) குந்திபுத்ரனான அர்ஜுனா! நீ சபதம் செய் வாயாக! என் பக்தன் நாசத்தையடைவதில்லை என்று திருவாய் மலர்ந் தருளுகிறான். ''ஆயுதமெடேன் என்ற என் வார்த்தையை பக்தரான பீஷ்மர் வாக்கை மெய்ப்பிப்பதற்காகப் பொய்யாக்கினேன். உன் ப்ரதிஜ்ஞை ஸத்யமாக இருக்கும்படி ஆச்ரித ரக்ஷகனான நான் காப்பேன். நீ சபதமிடுவாயாக—கண்ணனை அண்டினவன் ரக்ஷிக்கப் பட்டே தீருவான் என்று'' இப்படிப்பட்ட ரக்ஷகன் நமக்காகக் காத் திருக்கும்போது லோகத்தில் பலர் திருவில்லாத்தேவர் பலரையும் நம்பி நிற்பதுதான் கலிகால அதிசயம்.

சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம் பார்த்திருக்கின்றீரே!
வெள்கிப்போய் என்னுள்ளே நான் விலவறச் சிரித்திட்டேனே!

என்றுதான் சொல்லவேணும்.

கோவிந்தன் என்னும் பதம் பசுக்களை ரக்ஷிப்பவன் என்ற பொரு ளைக் கொண்டது. கோவர்த்தன மலையை எடுத்து இடையரையும் பசுக் கூட்டங்களையும் ரக்ஷித்தபிறகு மழைபெய்து ஓய்ந்த இந்திரன் கண்ணனைத் தொழுது, தன் தவறுகளுக்காக க்ஷமை வேண்டி, கோவிந்த பட்டாபிஷேகம் பண்ணிச் சென்றது யாவருமறிந்த சரித்திரம். கோவிந்த நாமம் கிருஷ்ணாவதாரத்துக்கு அஸாதரணமானதாயினும் எம்பெருமானுக்கு இது பொதுவான பெயராகும். பூமிக்கு ரக்ஷகன் என்பது இந்தப் பெயருக்குப் பொதுவான பொருளாகும். ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ஸுராநந்த:—கோவிந்த; என்றும் மஹாவராஹ:— கோவிந்த: (189, 543) என்று இரண்டு இடங்களில் கோவிந்த நாமம் படிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் கோவிந்த:-வுக்கு தேவர்கள் துதிகளான வாக்குகளைப் பெறுபவன்–அதாவது* நாத்தழும்ப நான்முகனும் ஈசனும் ஏத்த என்கிற க்ரமத்தில் ஸகல தேவதைகளாலும் ஸதா துதிக்கப்படு மவன் என்றும், பின்வரும் கோவிந்த:-வுக்கு மஹாவராஹமாய் அண்ட பித்தியினின்றும் நஷ்டமான பூமியை எடுத்து தன்னதாக்கிக் கொண் டவன் என்றும் பராசரபட்டர் பொருள் அருளியுள்ளார்.

இனி திருப்பாவையில் நம்மாசிரியர்கள் இத்திருநாமத்தை அநு பவிக்குமழகைச் சிறிது பேசி மகிழ்வோம். மூன்று இடங்களில்— அதாவது *கூடாரை வெல்லும் சீர் கோவிந்தா!, *குறைவொன்று

...க்காத கோவிந்தா!' *இற்றைப்பறை கொள்வானன்றுகாண் கோவிந்தா! என்று முறையே 27-கூடாரை, 28-கறவைகள், 29-சிற்றம் சிறுகாலே பாசுரங்களில் இந்தத் திருநாமம் கொண்டு கண்ணனை கோபியர் அழைக்கின்றனர்.

கூடாரை வெல்லும் சீர்க்கோவிந்தா!—கூடார் என்பது நாமேயம் என்றிருந்த ராவணன் போல்வாரை. ப்ரதிகூலர்களைத் தன் பராக்ரமத் தாலே வெல்லும். அநுகூலரை வெல்லப்போமா? அவர்களுக்கு இவன் தோற்பவனே. அப்படி தோற்கும் ஸுசீலனும் நீர்மையுடையவனு மாவான் இவன். இவனுக்குப் பரம அநுகூலாதிகாரிகளான பாண்ட வர்களுக்கு இவன் செய்யாத பணி யாது உண்டு? *மல்லிகை மாமாலை கொண்டு அங்கார்த்ததுமோர் அடையாளம் என்று இவன் பிராட்டி யிடம் போட்டியில் தோற்று அவனால் கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தவனு மன்றோ! அநுகூலராக இருக்கவும் வேண்டா; "கூடமாட்டோம்" என்று சொல்லாமல் இருந்தால்போரும் இவன் பொருந்துகைக்கு. கன்றுகளும் பசுக்களும் இவனிடம் கூடுவோம் என்றோ கூடமாட்டோம் என்றோ சொல்லவில்லை. *கன்று மேய்த்தினிதுகந்தகாளாய்! என்றும், *பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி என்றும் எல்லா ஜீவராசிகளுடன் பொருந்தும் நீர்மையுடையவன் இவன். ஸௌந்தர்ய ஆவிஷ்காரேண அக்ரூர மாலாகாராதீன் பரமபாகவதான் க்ருத்வா என்பது எம்பெரு மானார் திருவாக்கு. அக்ரூரர், மாலாகாரர் போன்ற அநுகூலாதி களுக்குத் தன்னழகை முழுதும் காட்டித் தனக்காக்கி கொண்டவன் என்பதும் அறிக. இவன் ஸாது பரித்ராணம் பண்ணும் முறை இது.

குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா! "கறவைகள் பின்சென்று" என்று தொடங்கி, "இறைவா! நீ தாராய் பறை" என்று முடிகிறது இப்பாசுரம். பறை என்பதற்கு கண்ணன் திருவடிகளில் குற்றவேல் புரிவதாகிற வாழ்ச்சி (பேறு) என்று மேலே ஆய்ச்சியரே தெரிவிக்கின் றனர். அப்பேறு பெற கண்ணனை உபாயமாகப் பற்றுகின்றனர் இப் பாசுரத்தில் தமது வெறுமையைச் சொல்லி. *அறியாதபிள்ளைகளோம் என்றும், *அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலம் என்றும் சொல்லுகிறார் களாயினும், "எங்களில் ஒருவனாக உந்தன்னைப் பெறும் புண்ணியம் எங்களுக்கு வாய்த்துள்ளது" என்கின்றனர். கோவர்த்தன மலையைத் தாங்கி ரக்ஷித்தபோது, "உன் அதிமாநுஷமான செயல் கண்டு நீ தேவனோ? தானவனோ!" என்று நாங்கள் கேட்க, "நான் உங்களில் ஒருவனாயிற்றே! உறவறுத்துப் பேசலாமா?" என்று சீறினதை மறந் தாயோ? நிறைவாளனான உன்னையே உடையோமாய் இருக்க கர்ம ஞான பக்திகளாகிற ஸாதனங்கள் எங்களிடையே இல்லாமை குறை யாகாது. எங்களிடம் எந்தக் குறை இருந்தாலும் உன் நிறைவை யிட்டு அவைகளை நிரப்பலாம். குறைவு ஒன்றுமே இல்லாதவனன்றோ

நீ! குணபூர்ணனான நீயே எங்களுக்கு புண்ணியமாய் அமைந்துள்ளாயே! "என்னைப்புகலாகப் பற்று—உன் பாபங்களை நான் போக்குகிறேன்" என்றது வெறுமனேயா?" என்று இவர்கள் நெஞ்சில் ஓடுகிற எண்ணங்கள் *குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா! என்ற விளிக்கு அர்த்தமாகக் கொள்ள வேண்டும்.

இங்கு **கோவிந்தா!** என்ற பெயருக்கு கீதையில் சரமச்லோகத்தில் என்னையே பற்று என்று தன்னைக்காட்டிய **மாம்** என்ற சொல்லின் பொருளே பொருளாகும். "எளியனாய் உனக்கு ஸௌலபனாய் உனக்குக் கையாளாய் இருக்கும் என்னையே புகலாகப்பற்று" என்றான் கண்ணன்.

மாம் *ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவு பார்த்து, உன் தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப் புகலாய், நீர் சுடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை. கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், ஸேனாதூளி தூஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்ய வேஷத்தை மாம் என்று காட்டுகிறான் — இவை சரமச்லோக ப்ரகரணத்தில் மாம் என்பதை விளக்கும் லோகாசார்யன் ஸ்ரீஸூக்திகள். திருப்பாவை 6000ப்படி வியாக்யானத்தில் இவர் தம்பியான நாயனார் ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு! "**கோவிந்தா!** 'மாமேகம்'" என்றவன் பாசுரமன்றோ? கடையாவும் கழ்கோலும், கையிலே பிடித்த கண்ணிக்கயிறும், கற்றுத் தூளியாலே தூஸரிதமான திருக்குழலும், மறித்துத் திரிகிறபோது திருவடிகளிலே கிடந்து ஆரவாரிக்கிற கழல்கள் சதங்கைகளும், குளிர் முத்தின் கோடாலமுமாய் நிற்கிற **உபாயவேஷத்தை "கோவிந்தா"** என்கிறார்கள்". **மாம் ஏகம்** என்றுத் தன்னையே உபாயமாகக் காட்டுவது, ஸாரதியாய் எளியவனாய் நிற்கும் வேஷத்தை (நிலையை). இங்கு இடைச்சிகள் கோவிந்தனை உபாயமாய் வரிக்கிறார்கள். அவர்கள்முன் நிற்கும் உபாயவேஷத்தை கடையாவும் இத்யாதி வாக்ய ஜாலத்தால் விவரிக்கிறார் நாயனார்.

லோககுருவும் நாயனாருமாகக் காட்டித்தரும் இரண்டு அர்த்தங்களும், ஸர்வஸௌலபனாய், நாம் கிட்டிச்சென்று பற்றலாம்படி நமக்கு ஒரு புகலாய், வாத்ஸல்யாதி குணபரிபூர்ணனான கண்ணனே நமக்கு ரக்ஷகன் என்பதையே விளக்குமவை. கண்ணனே நமக்கு பேற்றுக்கு உபாயம். பேறாவது அவனையடைந்து அவனுக்கு ஆட்செய்கை. உனக்கே நாமாட் செய்வோம்—மற்றை நம்காமங்கள் மாற்று என்கிறார்கள் மேலே. ஆக நமக்கு உபாயமும் உபேயமும் கோவிந்தனே என்று தேறிற்றாயிற்று.

கோவிந்தா என்ற பெயருக்கு "அறிவிலி" என்றும் ஒரு பொருள் உண்டாம். இவர்கள் பறைதாராய் என்று கேட்டதற்கு இவர்கள் நெஞ்சில் ஓடுவதை அறியாதவன் போன்று, ஒரு பெரிய டமாரத்தை (பேரி வாத்யத்தை) எடுத்துத் தரப்புக, ***இயற்றைப்பறை கொள்வான் அன்று காண் கோவிந்தா!** என்கிறார்கள். எங்கள் நெஞ்சிலுள்ளதை அறியமாட்டாத முட்டாளாய் இருந்தாயீ-பசுக்கள் பின்னே போனால் ஞானத்திலும் அவைபோல் ஆய்விட வேணுமா? என்று கேட்கிறார்கள். ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமத்தில் **அவிஜ்ஞாதா** என்று ஒரு திருநாமம் படிக்கப் பட்டுள்ளது. அறியாதவன் என்றபடி, ஸர்வஜ்ஞனை இவன் அறியாதது எது? அறிய வேண்டாம் என்று உபேக்ஷிப்பது தன்னடியார் குற்றங்களைத் தான். கோவிந்த நாமாவுக்கு அறிவிலி என்பது ஒரு நிகண்டு (டிக்ஷனரி) அர்த்தமுமாகும். அவிஜ்ஞாதாவின் பொருளையே இந்த பெயருக்கும் ஒரு பொருளாகக் கொள்க.

கோவிந்தன் இடைச்சிகள் மனத்தைப் பளிங்குபோல் காண்பவனா யினும், காணாதவன் போல் லீலாரஸமனுபவித்து, முட்டாளே! என்று அவர்களிடம் பட்டம் வாங்கி இன்புறுகிறான். இது நிற்க. நம்பாலுள்ள எல்லாக் குற்றங்களையும் மறைத்துப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டியே — அஜ்ஞாத நிக்ரஹையானவளே — நீர்சுடுமாபோலே (சுடவல்லாத குளிர்ந்த நீர் தொட்டவரைச் சுடுமாகில்) ஆச்ரிதர் பக்கல் குற்றம் கூறுவாளாகில், "என்னடியார் அதுசெய்யார்—செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" என்று நமக்குப் புகலாய் நின்று ரக்ஷிப்பவன் கோவிந்தன். இதையே லோகாசார்யர் "நீர்சுடுமாபோலே சேர்ப்பாரே (புருஷகாரமானவளே) பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை" என்கிறார், இப்படி நீர்மையே உருவான ஒரு தத்துவமே நமக்கு உபாயமாகக் கிடைத்துள்ளது நம்பாக்யமே.

"இப்படி இந்த அவதாரத்தில் உனக்கு மிக உகப்பைத்தரும் கோவிந்த நாமாவைவிட்டு, **நாராயணனே** என்று பலகால் சொன்னோம். அறியாமையால் சொன்னோம்; அன்பினால் சொன்னோம் பரமஸௌலப்யனை உன்னை அதற்கேற்ற பெயரிட்டழைக்காதே உன் மேன்மையிட்டு ஏற்றிச் சொல்வது குற்றம்தான். * அறியாத பிள்ளைகளோம் — அன்பினால் உந்தன்னைச் சிறுபேர் அழைத்தனவும் சீறியருளாதே என்று க்ஷமை வேண்டுகின்றனர் கோபியர்.

அருளிச் செயல் பாசுரங்களில் அங்கங்கே வரும் கோவிந்த நாமத்துக்கு அங்கங்கு பொருத்தமாக வ்யாக்யானம் அமைந்துள்ளதை எடுத்து விவரிக்கப்புக்கால் தனிப்புத்தகமாகும். இன்னும் சில இடங் களைக் கூடியவரை அநுபவிப்போம். நாச்சியார் திருமொழியில் "வாரணமாயிரம்" பதிகத்தில்,

''கோளரிமாதவன் கோவிந்த னென்பானோர்
காளைபுகுதக் கனாக்கண்டேன் தோழீ! நான்

என்ற இடத்து வ்யாக்யானம் ரஸகனமானது. கண்ணன் தன்னை வந்து திருமணம் பண்ணிக்கொண்டதாகத் தான் கண்ட கனாவினைத் தோழிக்கு விவரமாகக் கூறுகிறார் நாச்சியார். கோளரி—ராஜஸிம்மம்; மாதவன் — ச்ரிய:பதி — திருமகள் கேள்வன்; காளை — பருவத்தில் மிடுக்கன். எல்லாம் மாப்பிள்ளையின் பெருமைகளைச் சொல்லும் திருநாமங்கள். இவற்றின் நடுவே நீர்மை பிரகாசிக்கும் திருநாமமான கோவிந்தன். இங்கு பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் விளக்கம்: ''விவாஹமாயிரா நின்றது; ஆராலே என்ன விக்னம் வருமோ— என்றறியாமலே எல்லாருக்கும் கையாளாய் முகங்கொடுத்துக் கொண்டு வந்தபடி'' என்பதே. என்ன ரஸிகசிகாமணிகள் நமது ஆசாரியர்கள் ! நம் பாக்யம்தான் என்னே ! இப்படிப்பட்ட வியாக்யானங்களுக்கு இட்டுப் பிறந்தமை !

முன்பு ராமாவதாரத்தில் தசரதன் பாரித்து, வசிஷ்டர் நாளிட்டு, பெருமாளும் பெரிய பெருமாளை முன்னிரவெல்லாம் முறையே பூசித்திருந்தும் மறுநாள் பட்டாபிஷேகம் ஒரு கூனியால் தடைப் பட்டது. திருவாய்மொழியில் (1-5-5) ஒரு சிறு ஸம்பவம் பேசப்படுகிறது.

கூனேசிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா!

மந்தரை என்று பெயர் கொண்ட கூனியின் முதுகில் கூன் (முசுப்பு) முன்னும் பின்னும் தள்ளும்படி ஒரு சுண்டு வில் கொண்டு விளையாட்டாய் எறிந்தானாம் ஸ்ரீராமன் குழந்தை பருவத்தில். இதன் விளைவே பின்னர் பட்டாபிஷேகம் தடைபட்டு வனவாஸம் அநுபவித்தது.

கூனிகூன் உண்டைகொண்டு அரங்கவோட்டி மகிழ்ந்த நாதன்

என்று திருமழிசைப்பிரானும் இந்த வரலாற்றைப் பேசி அநுபவிக்கிறார். இப்படி யதாஜாதையான ஒரு கூனி பட்டாபிஷேகத்தை நடக்கவொட்டாமல் செய்தாற்போல இங்கும் ஆகிவிடக் கூடாதே என்று மிகவும் பவ்யதை தோற்ற வந்தானாம் கண்ணன். கலியாண மண்டபத்தில் குழுமியுள்ளார் யார் காலிலும் விழ ஸித்தமாய் வந்தானாம் கண்ணன் ஆனால் ஒரு ஐயம் எழும்—உண்டைவில் கதை ராமனதாயிருக்க ஆழ்வார் இதை கோவிந்தன் தலையில் ஏற்றுவானேன் ?

*பல்லாயிரவர் இவ்வூரில் பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார்—எல்லாம் உன்மேலன்றிப் போகாது எம்பிரானே! என்று அசோதை வயிறுபிடிப்பதாக பெரியாழ்வார் பாசுரம். அதற்கு இதுவும் ஒரு உதாரணம் என்று கொள்க. இங்கு நம்பிள்ளை ஈட்டு பங்கதிகள்: "கோவிந்தா—பூமிக்கு ரக்ஷகனானவன் என்கிறது. (கோவிந்த நாமம் ராமனுக்கும் பொருந்தும் என்றபடி). தீம்பு சேருவது க்ருஷ்ணனுக்கே ஆகையாலே, "போம் பழியெல்லாம் அமணன் தலையாடே" என்னுமா போலே, அவன் (கண்ணன்) தலையிலே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல்" என்பவை. தீம்பறியாத ராமன் தீம்பு செய்தான் என்பதை ஒத்துக் கொள்ள மனமில்லாமல் அதைக் கண்ணன் தலையிலிட்டார் போலும் ஆழ்வார்!

"போம் பழியெல்லாம் அமணன் தலையாடே" என்பதை அரும்பதக் காரர் ஒரு கதை மூலம் விளக்குகிறார். முட்டாளும் மூர்க்கனுமான ஒரு அரசன் அரசு செலுத்திய தேசம். அதில் ஒரு கள்ளன் ஒரு பிராமணன் வீட்டில் திருடுவதற்காகக் கன்னம் வைத்துப் புகுந்தான். சுவர் ஈரமாயிருந்ததால் இடிந்து அவன்மேல் விழுந்து அவன் மாண்டான். மறுநாள் அவனைத் தேடிவந்த அவன் மனைவி, கணவன் செத்திருப்பதைக் கண்டு வீட்டுக்காரனை பழியிட்டாள். உன் சுவர் இடிந்து விழுந்தன்றோ என் கணவன் மாண்டான்? நீ நஷ்டஈடு தர வேண்டும் என்று கேட்க, இந்த விவாதம் ராஜாவிடம் போயிற்று, பிராமணன் கொத்தனன்றோ ஈரச்சுவர் வைத்தான்?— அவனைக் கேளுங்கோள் என்ன, கொத்தன் நீர்வார்த்த சிற்றாள் அதிகமாக நீரை விட்டான் என்று குறைசொல்ல, சிற்றாள், பானை பெரியதாயிருந்தது நானென் செய்ய? என்ன, பானை பெரிதாகச் செய்த குயவனை அழைத்துக் கேட்க, அவனும் பானை சமைக்கும் போது ஒரு வேசியை போக வரத்திரிந்தாள்; அவளைப் பார்க்கும் பராக்கில் பானை பெரிய தாயிற்று என்ன, வேசியையை அழைத்துக் கேட்க, அவள், வண்ணான் என் சேலையைத் தராததால் பலமுறை நடக்கும்படியாயிற்று என்ன, வண்ணானை அழைத்துக் [கேட்டதில், சலவைத்துறையில் கல்லின்மேல் அமணன் ஒருவன் உட்கார்ந்திருந்ததால் துணி துவைக்க தாமத மாயிற்று என்ன, அமணனை அழைத்து விசாரிக்க, அவன் மௌன விரதம் பூண்டிருந்தமையால் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. அவனே குற்றவாளி என்று அரசன் அமணன் தலையைச் சீவிடச் சொன்னானும்!

அனைத்துலகும் வாழப்பிறந்த எதிராஜரான ராமாநுஜாசார்யரின் திவ்யாஜ்ஞைகளில் ஒன்று—திருமலை திருப்பதி ஐதிஹ்யமாலையான **திருமலை ஒழுகு** என்னும் நூலில் காண்பது—ஸ்ரீவேங்கடாசல யாத்ரை பண்ணும் பரமபாகவதர்கள் இதர பகவந் நாமங்களைச் சொல்லாமல்

கோவிந்தா! கோவிந்தா! என்று கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனத்துடன் படி ஏறவேண்டும் என்பதே. குஷ்யதே ஸங்கசச் சோச்சை: கோவிந்தேதி புந: புந: என்று ஸ்ரீவராஹபுராண வசனம். திருத்தேரை வடம் பிடித்திழுக்கும் போதும் இந்தத் திருநாமமே அடியார்களால் அதிகம் பாடப்படுகிறது. ஸ்ரீவேங்கடாசலாதீசனை (ஸ்ரீநிவாஸனை) கோவிந்தன் என்றே ஆண்டாள் அழைப்பதும் இங்கு குறிகொள்ளத் தக்கது.

குளிரருவிவேங்கடத்து என்கோவிந்தன் குணம்பாடி
அளியத்த மேகங்காள்! ஆவிகாத்திருப்பேனே!

என்பது நாச்சியார் திருமொழி. இங்கு கோவிந்த நாமம், — ஸர்வ ஸுலபனான நிலையைத் தவிர்க்கவொண்ணாதிரே—என்று வியாக்யானிக்கப் பட்டுள்ளது. "அகலகில்லேன்" (திருவாய்மொழி 6-10-10) பாசுரத்தில் **நிகரில் புகழாய்!** என்ற இடத்தில் திருவேங்கடமுடையானுக்கு வாத்ஸல்யம் என்ற மஹாகுணமே நிகரில்புகழ் என்று அறுதியிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் நாச்சியார் மன்மதனை விளித்து, உன மலர் பாணங்களையெய்து என்னையும் வேங்கடவனையும் சேர்த்து வைக்கப்பாராய் என்று வேண்டுகையில்,

கொத்தலர்பூங்கணை தொடுத்துக்கொண்டு கோவிந்த
னென்பதோர் பேரெழுதி
வித்தகன் வேங்கடவாணனென்னும் விளக்கினிற்புக என்னை
விதிக்கிற்றியே.

என்று வேண்டுகிறார். இங்கும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானம் இன்சுவையானது கொத்துக் கொத்தான புஷ்பங்களைத் (வில்லில் அம்பாக) தொடுத்துக்கொண்டு, **எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடி இருக்கிறவனுடைய** திருநாமத்தையும் நெஞ்சிலே எழுதிக் கொண்டு எய்து, வேங்கடம் மேய விளக்கில் நான் புகும்படி நியமிக்க வேண்டும். **வித்தகன் வேங்கடவாணன்** — பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுத்துக் கொண்டிக்கக் கடவன், அவ்விருப்பை விட்டு, *கானமும் வானரமும் வேடரும் தன்னை அநுபவிக்கும்படி வந்து நிற்கும் ஆச்சர்யபூதன். * மிகுமதத்தேன் விண்டமலர் கொண்டு கண்டு வணங்கும் களிறு என்று இவன் திருவாராதனம் கொள்வது காட்டு யானையிடம். * வைப்பன் மணிவிளக்காம் மாமதியை மாலுக்கென்று எப்பொழுதும் கைநீட்டும் யானை என்கிறபடி திருமலையப்பனுக்குத் திருவிளக்கிடுவதும் அக்காட்டு யானையே. திருமலையில் வந்து நின்றபிறகே ஸ்வரூபகுணங்கள் நிறம்பெற்றுச் சுடர்விட்டு ப்ரகாசிப்பது. ஆக, கோவிந்தநாமம் நமக்குக் காட்டித்தரும் ஸௌலப்யமும் வாத்ஸல்யமும் குன்றிலிட்ட விளக்காய்த் திகழ்வது திருவேங்கடத்தானிடம்தான்.

அர்ச்சையிலும் **கோவிந்தராஜன்** என்ற பெயரைத் தாங்கி உறங்குவான் போல் யோகுசெய்த பெருமானைப் ஸேவை ஸாதிப்பது திருமலை அடிவாரத்தில் (திருப்பதியில்). ஜகத்ரக்ஷணத்தை மனதில் சிந்தனை செய்து சயனித்துள்ள நிலை. உத்ஸவர் ஒரு திருக்கையை அபயஹஸ்தமாகக் கொண்டும் மற்றதைச் சிறிது மடித்துக் காட்டியும், ஒரு திருவடியைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு மற்றதை மடித்து உட்கார்ந்துள்ள நிலை, பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும்...கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கும் ஸாரத்யவேஷத்தை நினைப்பூட்டும்படி உள்ளது தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் என்ற திவ்யதேசம்ஒரு அரசனால் அழிக்கப்பட்டபோது அங்கு பூஜை கொண்டிருந்த அர்ச்சாபேரங்கள் திருமலை அடிவாரத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஸன்னிதியில் எம்பெருமானாரால் ப்ரதிஷ்டிப்பிக்கப் பெற்றது ப்ரஸித்தமான வரலாறு. செல்வப்பிள்ளையிடம் உள்ள புத்ரவாத்ஸல்யம் போலவே இங்கு உடையவருக்கு ஈடுபாடு. **திருவேங்கடமுடையானும் கோவிந்தனும் ஒரே திவ்யதேசத்தெம் பெருமான்** என்றே அபிமானித்து, ராமாநுசனடியார் யாவரும் அப்படியே நடத்தவேண்டும் என்று திவ்யாஜ்ஞை பிறப்பித்து, இன்றும் நடந்து வருகிறது.

வெங்கடவர்க்கென்னை விதிக்கிற்றியே" என்ற ஆண்டாளின் ப்ரார்த்தனையை இங்கு கோயிலண்ணர் (உடையவர்) அர்ச்சையில் நிறைவேற்றியுள்ளார். தனிக்கோயில் பிராட்டியின் ஸ்தானம் பெருமானுக்கு வலதுபுறமைந்த ஸன்னிதியிலும் பூமிப்பிராட்டியான ஆண்டாளுக்கு பெருமானுக்கு இடதுபுறமைந்த ஸன்னிதியிலும் என்பது எல்லாக் கோவில்களிலும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணலாம். திருப்பதியில் மட்டும் ஆண்டாள் ஸன்னிதி பெருமானின் வலது பார்ச்வத்தில் பெரிய பிராட்டியாரின் ஸ்தானத்தில். இந்த ஆண்டாள் (அர்ச்சாரூபி) எம்பெருமானாரால் ப்ரதிஷ்டை பண்ணப்பட்டவர். இவருக்கும் கோவிந்தனுக்கும் சேர்த்து நடக்கும் உத்ஸவங்கள் (எம்பெருமானார் ஏற்படுத்தியவை) நாச்சியார் திருமொழியில் ஆண்டாள் திருவேங்கடவனிடம் பாரித்ததெல்லாம் இங்கு நடைமுறையில் கண்டருளும்படி அமைந்துள்ளன. இதைப்பற்றி மேலும் விவரங்கள் முன் சொன்ன **திருமலை ஒழுகு** நூலில் கண்டுகொள்க. திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமடலில்,

> **தென்தில்லைச் சித்திரகூடத்து என்செல்வனை —**
> **மின்னி மழை தவழும் வேங்கடத்து எம் வித்தகனை**

என்று கோவிந்தராஜனையும் திருவேங்கடத்தானையும் ஒக்க எடுத்து மங்களாசாஸனம் பண்ணியுள்ளார். எம்பெருமானார் காலத்தில் இந்த செல்வன் திருவேங்கடமலையின் அடிவாரத்தில் நிலையாக வந்து

சூடிகொண்டு 'விட்டான்! இன்றைக்கும் திருமலையப்பன் நித்யாநுஸந்தானத்தில் ஊன் வாட, வாடமருதிடை என்ற திருச்சித் திரகூடத்துக் கோவிந்தன் விஷயமான திருமொழிகளைக் கேட்டு இன்புறும்படியும், கீழே கோயில் கொண்டுள்ள கோவிந்தன், திருமலையப்பன் விஷயமான ஒழிவில்காலம், உலகமுண்ட பெருவாயா திருவாய் மொழிகளையும் திருச்செவிசாய்க்கும்படி அநுஷ்டானமாக நடக்கிறது.

எதிராஜரான (ஸந்நியாசி) உடையவருக்கும் இரண்டு குமாரர்கள் வாய்த்தனர். இவர்களை தமதுயிர்க்கும் மேலாய் நேசித்து இருவரும் கால தத்வமுள்ளதனையும் பெரும் பெருமையுற்றவர்களாய் இருக்கும்படி திவ்யாஜ்ஞையிட்டு நடத்திவைத்தார் எதிராஜ மாமுனிவர். முதல் பிள்ளை ஸம்பத் குமாரராம் செல்வப்பிள்ளை. இரண்டாவது கோவிந்தராஜர். கோவிந்தன் செல்வம் ஓங்கவும் திருமலை ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ஒப்பாக ப்ரகாசிக்கும்படிக்கும், "பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப் பின்னானாள்" என்று தமதன்புத்தங்கையான ஆண்டாள் திருவேங்கடத்தானை அநுபவிக்கப் பாரித்ததெல்லாம் (அர்ச்சையில்) கோவிந்தனிடம் பெற்றுக்களிக்கும்படியும் பல ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்துள்ளமையிலிருந்து கோவிந்தனிடம் இவருக்குள்ள மட்டற்ற ப்ரேமம் நன்கு விளங்கும்.

திருமாலையில் முதல் பாசுரம் எம்பெருமான் திருநாமத்தின் பெருமையை இயம்புவது।

* காவலிட்டு புலனைந்தும் —

* நாவலிட்டு ழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள்மீதே
மூவுலகுண்டுமிழ்ந்த முதல்வ! நின் நாமம்கற்ற
ஆவலிப்புடைமை கண்டாய்—

என்று. "ஆதிபகவந்! தேவரீருடைய திருநாமத்தைக் கற்ற செருக்கினால், எமனுடையவும் அவன் கிங்கரர்களுடையவும் தலைமீது அடியிட்டு "நாவலோ நாவல்" என்று வெற்றிகூவி உலாவுகிறோம் கண்டாயே'' என்கிறார் ஆழ்வார். திருநாமபலத்தினால் எமனை வென்றதைச் சொல்லுகிறபடி. மேலே நாலாம் பாசுரத்தில் க்ஷத்திரபந்து கோவிந்த நாமத்தினால் பராங்கதி பெற்றதைப் பேசுகிறார்.

நாராயண நாமத்தின் பெருமை திருமங்கையாழ்வாரால் பரக்கப் பேசப்பட்டுள்ளது. எல்லாவிதங்களிலும் அர்த்தபூர்த்தியுள்ள திருநாமம் நாராயண நாமமே என்று நம் ஆசார்யர்கள் நமக்குப் பெரிய திருமந்திரத்தை உபதேசமாய் நல்குகின்றனர். அந்தத் திருநாமத்தை விட கோவிந்த நாமம் சீரியதா என்று கேட்க வேண்டாம். அது நமக்கு

விஷயமுமில்லை; அவச்யமுமில்லை. எம்பெருமானுக்கு பரத்வமும் ஸௌலப்யமும் இணைபிரியாத குணங்கள். மூமுக்ஷுப்படியில் நாராயண நாமத்தை விளக்குகையில் ''இத்தால் பலித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்'' என்றருளிச் செய்கிறார் லோகாசார்யன். கோவிந்த நாமத்தால் பலிப்பது ஸௌலப்ய பரத்வங்கள் என்னலாம். எத்தனை பெருப் பெருத்தவனாயினும் நமக்கு ஸுலபன் — சென்று கிட்டி நம் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துக் கொண்டு அடிமை செய்து வாழ்ச்சி பெறலாம் என்ற துணிவைத் தருவது கோவிந்தநாமம். தாய்ப் பாசுரமான பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும் மகள் பாசுரமான நாச்சியார் திருமொழியிலும் இந்தத் திருநாமமே அதிகம் செவிப்படு வதையும் ஆங்காங்கு நமது ஆசார்யர்கள் எவ்வாறு இதை விளக்கி இன்புற்று நம்மை வாழ்விக்கிறார்கள் என்பதையும் ஓரளவு அநுபவித்தோம்.

எம்பெருமானே நமக்கு உபாயம். ஆண்டாள் இந்த உபாய—சரண்ய—வேஷத்தை **கோவிந்தா** என்ற விளியினால் காட்டித்தருவதை நாயனார் திருவாக்கைக் கொண்டு மூதலித்தோம். அவன் பேரைச் சொல்லி நாம் அவனைப் பற்றும்பற்றும் உபாயமாகாது என்பது வடி கட்டின ஸத்ஸம்ப்ரதாய உண்மையாயினும், நமக்கு அவனிடமுள்ள காதலையும் அவனின் ரக்ஷகத்வத்தில் அத்யவஸாயத்தையும் நினைக்கைக்கும் வாய் வெருவுகைக்கும், போதுபோக்கைக்கும் திருநாமங்கள் வேண்டுமே. நம்மாழவார் பக்தரா—ப்ரபன்னரா? என்ற கேள்விக்கு, ''ஆழ்வார் ப்ரபன்னர் தாம்; பக்தி இவருக்கு தேஹயாத்ராசேஷம்'' என்று எம்பார் விடைதந்தாராம். வைஷ்ணவலக்ஷணங்களை நமக்குக் காட்டித்தரும் லோகாசாரியன், ''எம்பெருமானே தஞ்சம் என்று பற்றுகையும், பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே குறைநுபவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள்'' என்றருளிச் செய்துள்ளார். ப்ரபந்நகுல முதல்வரான நம்மாழ்வார் கண்ணனையே தமக்கு உண்ணும் சோறு, பருகு நீர், தின்னும் வெற்றிலை எல்லாமுமாகக் கொண்டு தமது தேஹயாத்ரையை நடத்தினார். ஆண்டாள், ''குளிரருவி வேங்கடத்தென் **கோவிந்தன்** குணம்பாடி ஆவி காத்திருப்பேனே'' என்று தன் ஆத்மயாத்ராப்ரகாரத்தை வெளியிட்டருளினாள்.

பெரிய திருவந்தாதியின் முடிவில், நம்மாழ்வார் ஒருகேள்வி கேட்கிறார்; ''கார்கலந்த **மேனியான் சீர்கலந்த சொல் நினைந்து**

போக்காரேல் சூழ்வினையின் ஆழ்துயரை என் நினைந்து போக்குவரிப் போது?'' என்று. நீலமேகச்யாமள மூர்த்தியானவனும் குணபூர்த்தி யுள்ளவனுமான (கண்ணன்) திருநாமங்களை ஸதா அநுஸந்தானம் பண்ணி நம் பெரும்பாபச்சுமையினால் உண்டாகும் துன்பங்களைக் களைந்து போது போக்காவிடில், வேறு எது நினைந்து போது போக்க முடியும்?

"உனக்கு எளியவனாயுள்ள, என்னையே உபாயமாகப்பற்று. ஸர்வ சக்தனான நான் உன் பேற்றுக்குத் தடையாயுள்ள பாபங்களை இல்லை செய்கிறேன், வருந்தற்க!'' என்று கண்ணன் அருளிய வார்த்தையில் திடமான நம்பிக்கை வைத்து, கார்கலந்த மேனியான் சேர்கலந்த சொல்லான **கோவிந்தா! கோவிந்தா!** என்று அவன் குணம்பாடி ஆவிகாத்திருக்க நமது பார்த்த ஸூதனும் **கீதாசார்யன்** அருள் புரியும்படி வேண்டி நிற்போம்.